

Жили собі чоловік та жінка. І були у них дочка й синок. Зібрали-ся якось раз батьки до міста на ярмарок, а дочці наказали за братиком доглядати та з двору не йти.

Поїхали батько з матір'ю, а дівчинка посадила братика на травичці під віконцем і побігла на вулицю до подружок.

Пролітали над їхнім двором гуси-лебеді, підхопили хлопчика й понесли невідомо куди. Повернулася дівчинка додому, а братика немає! Кинулася його шукати. Вибігла в поле й побачила, як майнули удалині білі крила. Злякалася вона: давно ходила по окрузі лиха слава про гусей-лебедів, розбійників крилатих! Де ж їх шукати? Випитувала дівчинка дорогу у яблуньки лісової, у чарівної пічки, у річки молочної з берегами киселевими, та все даремно!

Забігла вона в лісову гущавину. Побачила там хижку на курячих ніжках і у двері постукала. Вийшла до неї Баба-Яга, завела в хатинку, показала братика, живого-здорового.

— Відпущу вас обох, — сказала відьма, — коли пряжі мені на-прядеш.

І вийшла кудись. А дівчинка сіла за прядку. Вибігла з нірки мишка й повідала, що задумала відьма обох діток з'їсти. Злякалася дівчинка, схопила братика та й бігти! А стара у віконце заглядає й питає:

— Чи прядеш, дівчинко?

